

LAKATOS MÁRK

Mimi

Opén Books

Órák óta menekült. Torkaszakadtából ordított futás közben, de a tomboló viharban ebből semmi nem hallatszott. Egyre mélyebben vette be magát a megcsonkított fák közé. Vizes ruháját kegyetlenül tépték az ágak, mintha egy hadseregnyi kérges karú szörny akarná szétmarcangolni. Recsegett-ropogott körülötte a meggyötört erdő. Lassan maga mögött hagyta az utolsó tájékoztató segítő fényjelet is. Elkeseredetten igyekezett előrehaladni, de minden egyes méter megtétele egy örökkévalóságnak tűnt. Meztelen talpát tüskék döfték át, durva csuháját koboldok rángatták. A sikító szél felkapta a faleveleket a földről, és vad örvényt kavart belőlük. Alig kapott levegőt, és a szemét sem bírta nyitva tartani. Egyet viszont tudott: futnia kell. Fogalma sem volt, hogy hova, csak minél messzebb innen. Arra nem emlékezett, hogy mikor és hogyan került a vadonba. Azt sem tudta, miért üldözik. De ki kell jutnia a vak-sötét rengetegből. Menekülnie kell a vadász elől, vagy a halálba hajszolja csaholó vérebeivel.

Honnan volt olyan ismerős ez a kilátástalan menekülés a semmibe, a sötét ismeretlenbe? Hát persze! Csóri Hófehérke menekült így gyermekora kedvenc meséjében. Erre a gondolatra önkéntelenül elmosolyodott.

Egyszerre az erdő rajzfilmszerű vonalakká és sötét foltokká állt össze, Hófehérke pedig ott kocogott mellette halálra rémülten. A tökéletes áldozat szerepében, könnytől párás tekintettel törté lába alatt a gallyakat. Azért ez már mégiscsak túlzás, gondolta. Ahhoz jobbra hozzászokott az évek során, hogy a lehető legalkalmatlanabb pillanatokban ugranak elő agya rejtett zugaiból az oda nem illő, minden józan gondolkodású embert teljes joggal megbotránkoztató képek. Temetések rendre idióta faviccek duruzsoltak a fejében, családi ünnepek alkalmával pedig a legnyakatekertebb pornográf jelenetekkel kellett viaskodnia, önuralmat erőltetve magára, hogy méltóságát és jó hírét megőrizze. És természetesen bárkit, legyen az rokon, barát vagy munkatárs, rögtön meztelenre vetkőztetett képzeletben, korra, nemre vagy testalkatra való tekintet nélkül. Ettől függetlenül az árva királylánnyal való versenyfutást teljesen indokolatlannak találta, és rendkívül rossz előjélként értelmezte. Egy hatalmas ág csípős ostorként csapott az arcába. Bassza meg! Még csak az kell, hogy megvakuljon.

– Ne haragudj, megtennéd, hogy más irányba futsz, drága? Mi lenne, ha összezavarnánk kicsit

a vadász? – Hófehérke csak pislogott, majd készségesen elviharzott az ellenkező irányba.

Na végre, mondta magának, soha nem bírtam a kiscsajt. A gonosz mostoha mennyivel menőbb volt.

Egyre ingatagabb lett a lába alatt a talaj. Bokáig merült a puha, süppedős masszában, amiben megfeszülve próbált előrehaladni. Csúszós volt, és hideg. A következő lépéseknél az összeboruló lombok között beszűrődött a sápadt holdvilág. Lenézett a lábára, és kirázta a hideg az iszonyattól. A földön végeláthatatlan tömegben kígyók tekeregtek egymás hegyén-hátán, a lábát is körülfonta. Felüvöltött, de egy hang sem jött ki a torkán. Megbotlott egy gyökérben, és miközben próbálta visszaszerezni egyensúlyát, nagy erővel az egyik kígyó fejére taposott. Az állat azonnal szörnyethalt. Ettől teljesen összetört. Hiába volt életveszélyben, hiába irtózott a csúszómászók undorító seregétől, nem tudta magának megbocsátani, hogy kioltotta az egyik életét. Kétségbeesetten rohant tovább. Néha hátrapillantott, mintha bármit is láthatott volna a sötétben. Ez csak arra volt jó, hogy újra megbotoljon, ezúttal egy kiálló kőben. Kis híján nyakát törte, ahogy átbucskázott a fején. Zuhanni kezdett a koromsötét mély felé. Sokáig tartott a szabadesés, megbecsülni sem tudta, mikor fog becsapódni. Abban viszont biztos volt, hogy ezzel a szerencsétlen balesettel az élete gyászos véget ér. És az utolsó, akit életében

látott, Hófehérke volt. Nem a gyönyörű herceg fehér lovon, hanem az örök áldozati bárány, aki már gyermekkorában is halálra idegesítette.

Mégsem loccsant szét a feje a köveken. Érezte, hogy sűrűsödik körülötte a levegő. Nem volt alja a gödörnek, így fokozatosan elmerült a lucskos mocsárban. Valami kérlelhetetlenül húzta lefelé. Cukott szemein keresztül is érezte, hogy fehér fény hatol át az éjszaka sötétjén. Nem tudta megállapítani, hogy mennyi időt töltött az ismeretlen halmazállapotú világok között. Végül lassan, mint a napégette hegyoldalra ereszkedő ejtőernyős, egy fertőtlenítőszagú terembe érkezett. A háta és a nyaka sajgott. A szemét nem mertte kinyitni, előbb a többi érzékszervével próbált tájékozódni arról, hogy hova is került.

Szabályos ritmusban, szenttelenül ismétlődő géphangokat hallott a feje mellől és távolabbról is. Sípoltak, fújtattak, pittyegtek, berregtek. Ezt leszámítva néma csend volt: sem kiáltozást, sem nyögéseket nem hallott. Érezte, hogy csupasz testét lepedő takarja, ami puhasága ellenére is égette a bőrét. Fázott, pedig nem volt hideg. Amikor kinyitotta a szemét, először a mennyezet neonlámpáit pillantotta meg, aztán az ablakon keresztül egy kopár fa fekete csontvázát. Műanyag csipkefüggöny lejtett nevetséges táncot az ablaknyílásban. Balra nézett, ahol egy viaszfehér arcú, hajhálós idős beteg mellkasát emelgette unott egykedvűséggel a lélegeztetőgép. Néni volt, de lehet, hogy

inkább bácsi. Jobbra is feküdt valaki a szomszéd ágyon, tetőtől talpig hófehér lepedővel letakarva. Az ő esetében – ha még volt egyáltalán értelme a személyes névmásnak az élettelen testre vonatkozóan – sem tudta megállapítani, hogy férfi-e, vagy nő. Rövid találgatás után belátta, hogy teljesen mindegy, mi a mellette fekvő hulla biológiai vagy akár társadalmi neme. Mit változtat ez bármin is? Eszébe jutott a közhely, hogy nemcsak a vagyonát, de a nemét sem viszi át senki a túlvilágra. Próbált megmozdulni, de érezte, hogy mindenféle csövekben, kanülökben és számára ismeretlen gépek polipszerű csápjaiban folytatódik remegő kis teste. Ami egyébként nem is volt olyan kicsi, amint azt a négy ápoló, aki együttes erővel napon-ta átforgatta, minden kétséget kizáróan tanúsíthatta volna. Ő mégis úgy érezte, hogy a lepedő alatt kucorgó sejtburjánzás egy kiterjedés nélküli, reszkető kis állat formáját ölti. Ebben a szánsalmasan kiszolgáltatott helyzetben, amiben az élete az orvosok jóindulatán és szakértelmén múlt, egészen más megvilágításban látta a saját testét. Kit érdekel, hogy fiú-e, vagy lány? Darab húsokat mozgattak, ágytálaztak és mosdattak a némán ténykedő, szkfanderes orvosok és ápolók. Mint egy zsé kategóriás sci-fiben a nyolcvanas évekből. Az erős kezű, nemtelen lény levette a pelenkáját, majd megmosta a fenekét és a nemi szervét.

– Te, ez nem az Orsós Miksa? – hallotta a feje mögül, miközben kicsit megélnkült a halottas-